

Statskup i en eller anden mere eller mindre træs Form. Det er Noget, hvorpaa man ikke lægger det allermindste Skjul, tværtimod, det er fra Regjeringens Venners Side og deres Presses Side blevet jagt paa en for Folkethinget saa haanende og fornærmende Maade som vel muligt og med en saa stor Tilfredshed over egen Tapperhed og overlegen Statsmandsvisdom, at det vilde være Synd, om jeg ikke fremdrog det her for at konstatere det. Nu kan man ganske vist sige, at hvad Regjeringens Venner og Presse i Almindelighed er enig om, at de ville gjøre til Forsaaret, kan have sin Betydning, navnlig sin taktiske Betydning i Henseende til at bedømme, hvor megen Alvor der ligger i politiske Forhandling, naar man saaledes tager sin Beslutning i Forveien, men strengt taget kan det være os her ligegyldigt. Jeg skal ogsaa lade dette ligge. Men i den senere Tid har det ikke blot været de uansvarlige Redaktører eller de politiserende og Foredrag holdende private Politikere, der have udtalt sig paa den Maade, men det har ogsaa fundet sit Udtryk i Regjeringens eget officielle Organ, „Berlingske Tidende“. „Berlingske Tidende“, som ellers er et respektabelt, meget stille og alderstegent Blad, har i den sidste Tid været Tumleplads for de vildeste Lidenskaber, og det har ikke blot været unge, men gamle, ærværdige Mænd, som der have gratuleret hinanden til, at de vare komne saa vidt, at de opfordrede Regjeringen og Medborgere af deres Meningsjæller til aabent at sætte sig ud over Grundlovens tydeligste og klareste Bestemmelse, opfordrede dem til Handlinger, om hvis forbyrderste, hvis . . ., ja jeg vil ikke bruge noget stærkt Udtryk, jeg vil kun sige, om hvis forbyrderste Karakter der ikke hos nogen oplyst Mand her i Landet kan være den allerfjerneste Tvivl. Jeg antager, at disse begejstrede Meningsudveglinger i „Berlingske Tidende“ for en Del skyldes Mangel paa Klarhed hos Vedkommende selv om, hvad der er sagt, thi jeg kan ikke antage, at nogen af disse forøvrigt hæderlige Mænd vilde opfordre til Handlinger, vidende, at de hverken kunde forenes med Væbe eller Ret, thi det kunne disse Handlinger ikke. Jeg reserverer altsaa udtrykkelig, at jeg er overbevist om, at det ikke har været de Forsattere, der have skrevet, bevidst, at det var Handlinger, der i og for sig implicere Mened. Jeg tror altsaa ikke, at dette har været dem klart, da de opfordrede dertil. Saadanne Handlinger er det altsaa, som af selve Regjeringens officielle Organ ere blevne anpriste, og der har i det Hele udviklet sig en baade anonym og med Navn forsynet Litteratur i dette

Blad, som virkelig har gjort det overordentlig tvivlsomt for Finantsudvalget, om der var nogen Grund for os til at arbejde mere. Regjeringen er nemlig efter vor Formening ikke uden Ansvar heri, da Regjeringen har Ansvar lige overfor, hvad der staar i „Berlingske Tidende“, ogsaa naar den ikke selv skriver det, thi Enhver veed, at Regjeringen har Indflydelse paa dette Blad, ja paa Valget af dets Redaktør, og i det Hele taget har Kontrol med Bladet, det er der Ingen, der er i nogensomhelst Tvivl om, og den Maade, hvorpaa Regjeringen tilkjendegiver sine Ansvarer gennem Bladet, hvilket ogsaa sker uden Navn, ikke officielt, men officielt, giver jo særlig Opfordring til Regjeringen om at være særlig varsom og at passe særlig paa, at ikke unge og gamle Bildatte tumle sig altfor galt i Bladet. Regjeringen er jo ellers ikke saa lemsældig. Naar en Lærer ved en af Statens Skoler blot kommer til at udtale en afvigende Mening fra den, man hidtil har haft om Kampen mellem Danmark og Tydskland, faar han strax sin Afsted, og han havde dog ikke udtalt sig i „Berlingske Tidende“, men kun i et saa hvidt Blad som „Morgenbladet“, som Regjeringen aabenbart ikke har Ansvar for, og naar en Højskoleforstander yttre Noget ude i Landet om, at han har Sympathi for de russiske Nihilisters Bestræbelser, og dette refereres til Regjeringen, saa forhører den sig ikke en Gang hos denne Mand, men tager øieblikkelig Manden frem til Afstraffelse og banlyser hans Højskole fra den almindelige Oplysnings Viltfaar. Jeg vil endvidere blot minde om den aller sidste Tid, da en Mand i et offentligt Møde opfordrede Borgerne til at værne Lov og Ret med Vaaben i Haand, saa blev Manden strax sat under Tiltale for en saa skammelig Forbyrdelse som den at ville værne om Lov og Ret. Altsaa, Regjeringen er paapasselig paa dette Omraade; det Mindste, der blot indeholder den fjerneste, endog blot tvivlsomme Tilnærmelse til noget Revolutionært, saa er Regjeringen strax ved Haanden, men i den anden Retning trives de skammeligste Ulyster, uden at Regjeringen finder Anledning til at sige Noget derimod, og Statskup og den anden Slags Ulovlighed høre dog til samme Stufte. Det kan derfor for fuldt og ramme Alvor siges, tror jeg, at den offentlige Mening virkelig er i Tvivl om, hvorvidt Regjeringen ikke har fundet Behag i den Maade, hvorpaa disse Udtalelser ere fremkomne, og virkelig samstemmer med sine Venner, med sine Blade, med sine Organer, i hele den Maade at drive Politik paa. Men hvis det er Tilfældet, er det virkelig meningsløst af os at arbejde i